

NAJWA

Terwijl ik naar boven vloog, passeerde ik alle lagen van de aarde. Als rook en vlammen wervelde ik dwars door graniet, schalie en zand. Het duurde maar even, en toen ik bovenkwam, had ik mijn gewone uiterlijk weer. Ik stapte op de aarde en hield één hand boven mijn ogen om ze tegen de verblindende felle ster aan de hemel te beschermen. Precies zoals ik had gewenst, bevond ik me in de tuin van een mens.

‘*Shahtabi,*’ fluisterde ik. Die wens had weliswaar niet lang effect, maar hij zorgde er wel voor dat ik niet door mensen gezien kon worden. Daardoor was ik veilig. Het was de eerste wens die ik op school had geleerd.

Ik zag een zonovergoten tuin vol bloemen met stekelige groene stelen. Er waren schaduwen – échte, door de zon veroorzaakte schaduwen – op de grond. De tuin zag er zacht uit, zonder een spoor van kristal. Wel stond hij vol rozen. Aan het uiteinde van de stelen prijkten openstaande tere, geurige bloemkelken met geel-roze harten.

Naast me landde een vogel op een tak. Hij keerde zich naar me toe om me te bekijken. Voor hij zijn kop draaide en wegvloog, zette hij zijn glanzende veren op. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was, vloog hij in een nog strakkere lijn dan een vleermuis door de lucht.

Ik had een echte vogel gezien, en hij had nog gevlogen ook!

Maar ik was hier om een bloem te plukken, dus greep ik een steel beet. Ik stond juist op het punt hem af te breken, toen ik muziek hoorde.

Ik liet de steel los, waardoor de bloem heen en weer deinde en keek in de richting van waaruit de muziek kwam.

Een boogvormige deur stond open en iemand, een mens, was daarbinnen op een van hun snaarinstrumenten aan het spelen: een *oed*.

De tonen fladderden eerst omhoog en doken toen weer omhoog in een melodie die ik herkende, al wist ik niet hoe ze heette. Ook herinnerde ik me niet wanneer ik haar eerder had gehoord, toch kwam ze me bekend voor. Ze leek op het inademen van een geur die weemoedig stemde, zonder dat je nog wist waarom.

Eigenlijk had ik de bloem moeten plukken en meteen terug moeten gaan, maar ik sloop naar de deur. Nadat mijn ogen gewend waren aan het schemerdonker, zag ik een jongeman van ongeveer mijn leeftijd voorovergebogen op een oed zitten spelen. Zijn zongebruinde vingers dansten over de snaren.

Ik kende dit lied. Ongrijpbaar en kwellend wervelde het rond in mijn geheugen. Hoe kon het zo bekend klinken?

De jongeman stopte met spelen en legde de oed neer. Hij deed zijn tulband af en gooide hem op de vloer, waarna hij zijn vingers door zijn haar haalde en de slordige, dikke lokken rechtovereind kwamen te staan.

Ik maakte me klein in de deuropening en bekeek de kamer.

Overal aan de muur hingen planken vol gebonden boeken. De muren boven de planken waren bedekt met cijfertabellen en sterrenkaarten en in het midden van de ruimte stonden op de enige tafel her en der weegschalen die zwaarbeladen waren met stenen brokstukken. Het was een soort laboratorium, maar dan wel een waarin mensen muziek speelden.

De muziek hing nog zwaar in de lucht, als de geur van wierook, terwijl hij met twee grote stappen naar de tafel beende

om een stenen bol van een van de weegschalen te pakken. Vervolgens staarde hij naar de bol, die zo groot was dat hij hem met beide handen moest vasthouden. Hij draaide hem in zijn handen om, waardoor het licht op de melkwitte lagen viel. Het was seleniet.

Wij gebruikten het voor onze straatlantaarns, maar het was zwaar. Nooit eerder had ik gezien dat iemand het om en om keerde in zijn handen en het dicht tegen zijn gezicht aan hield.

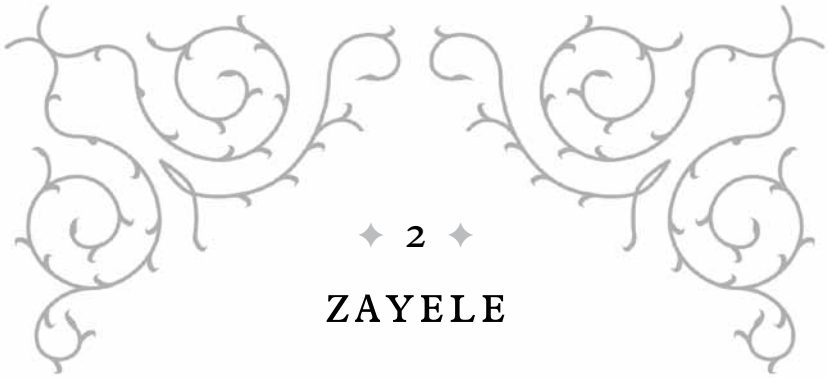
‘Hoe kan ik dit gebruiken?’ vroeg hij hardop in de bijna lege kamer.

Mijn gezicht begon te tintelen. Mijn shahtabi-wens zou al snel uitgewerkt zijn, en dan zou hij me in de deuropening zien staan. Terwijl hij nog steeds naar de selenieten bol staarde, liep ik achterwaarts het laboratorium uit. Daarna draaide ik me om en rende ik naar een van de rozenstruiken.

Ik stond met een doornige steel tussen mijn vingers op een warme plek in het zonlicht toen de wens uitgewerkt raakte. Vlug brak ik de steel af, waarbij ik naar adem hapte toen ik me prikte aan de doornen. De bloem hield ik stevig tegen me aan.

‘*Mashila,*’ fluisterde ik.

Mijn lichaam ging op in een wolk van rook en vlammen. Ik bleef de roos vasthouden terwijl het bloemhart de lucht een roze gloed gaf.

ZAYELE

‘Ik daag je uit om hem over te steken,’ zei Destawan. Hij wees naar de restanten van een oude brug over een rivier met bruisend koud water vol schuimkoppen.

Als de brug nog heel was geweest, had ik het prima gevonden. Aan de andere kant was het dan weer geen echte uitdaging geweest.

Wanneer in de lente de eerste dooi inviel, zwol de rivier en nam hij stukken van de brug met zich mee. De dikke, gevlochten touwen zaten nog wel aan de palen, maar de meeste houten planken waren versleten en verrot. En omdat er honderd meter verderop een mooie stenen brug stond, nam niemand de moeite om de hangbrug te herstellen.

Destawan grijnsde. Hij woonde in een ander dorp en bezocht ons omdat zijn vader handeldreef met die van mij. Omdat hij door vier kinderen gevolgd werd, voelde hij zich heel wat. Of misschien gedroeg hij zich altijd wel zo.

‘Ga er niet op in, Zayeel,’ zei mijn jongere broer Yashar. Met zijn niets ziende ogen staarde hij naar Destawan. ‘Ze is nu een vrouw.’

‘Wat doet ze hier dan?’ vroeg Destawan. ‘Ze zeiden dat jij het snelst kon klimmen, dus laat maar zien dat je dit durft, anders wil ik een eerlijk antwoord op mijn vraag horen.’

Hoewel ik Destawan pas een dag kende, wist ik al dat hij me geen gemakkelijke vraag zou stellen. Ik moest vast iets gènants toegeven. Nou, ik viel nog liever in de rivier dan dat ik hem dat gunde.

‘Ik neem de uitdaging aan,’ zei ik.

‘Maar Zayele...’ smeekte Yashar.

‘Maak je over mij maar geen zorgen. Dit is een makkie.’ Ik liep bij de kinderen weg.

Ze waren meegekomen om te zien welke uitdaging Destawan voor me in petto had. Nu renden ze naast me, terwijl ze stomme dingen riepen als: ‘Doe het niet, Zayele,’ of ‘Het is maar een spelletje.’

Ik negeerde ze en deed mijn hoofddoek steviger om mijn hoofd, zodat de wind hem niet zou wegblazen. Daarna trok ik mijn schoenen uit en nam ze in een hand.

‘Help me, Zayele,’ fluisterde Yashar. Hij stak zijn hand naar me uit.

Ik pakte hem en begeleidde Yashar naar de brug.

We stapten over stukken rots en pollen groen gras.

Vandaag lag alles er onder de grijze wolken helder en fris bij. Onder de brug kolkte het water bulderend langs het grootste rotsblok in het midden van de rivier. De rotsen leken het water wel uit te dagen om ze mee te sleuren.

Destawan sprong lachend op een reusachtige bruine rots naast de rivier.

We stonden in de schaduw van de kloof te kijken hoe het water voorbijstroomde. De brug hing maar een meter boven de rivier. Ik hoefde dus niet bang te zijn dat een val pijn zou doen, maar de stroomversnellingen waren een ander verhaal.

Yashar greep mijn hand en bleef die vasthouden.

‘Zoveel stelt het niet voor,’ zei ik tegen hem. ‘Het hout is bijna vergaan, maar bijna alle touwen zijn er nog. Zelfs gebblinddoekt zou ik de oversteek kunnen maken.’ Ik besepte dat die formulering niet zo subtiel was.

‘Zitten er verrotte stukken touw tussen? Ziet het er stevig uit?’

Vroeger was Yashar veel zorgelozer, maar zijn blindheid had hem zwaarder op de hand gemaakt.

Ik klopte hem op zijn schouder.

‘Zo ver is het niet, maar vijf of tien meter.’ Ik trok mijn hand uit zijn greep en zette mijn schoenen neer. Daarna zei ik met een glimlach tegen Destawan: ‘Als ik in de rivier val, vergeet dan niet tegen mijn vader te zeggen dat dit jouw idee was.’

Met samengeknepen ogen keek hij me aan, wat me alleen nog maar meer aanspoorde.

Alle stukken touw die de leuning vormden, waren bevestigd aan een rotsblok op de rivieroever. Ze bestonden uit gevlochten gras, waren zo dik als mijn arm en zwaar en nat van de regen van de voorgaande nacht.

Ik moest er maar op vertrouwen dat degene die de touwen gevlochten had, goed werk had verricht. Ik greep met beide handen een van de stukken touw beet en begon aan één kant zijwaarts te stappen. Als de touwen in het midden braken, zouden mijn benen anders samen met de brughelften helemaal uit elkaar getrokken worden. Voetje voor voetje bewoog ik me over het touw voort. Elke keer als ik twee stapjes had gezet raakten mijn enkels elkaar. Nog één meter. Dan zou ik boven het water zijn.

Mijn tenen werden blauw van de kou en onder mijn voetzolen dansten de witte schuimkoppen. Het water stroomde ongelooflijk snel.

Ik kon wel zwemmen, maar niet in dit water.

Het was zaak in beweging te blijven. Lager in de kloof was de wind sterker, waardoor mijn handen stijf werden. Na een poosje keek ik op om te zien hoe ver het nog was. Ik bleek halverwege de rivier te zijn.

‘Zaye!’ gilden de kinderen.

Ik had geen idee of ze me aanmoedigden of waarschuwden, maar ik wilde niet omkijken. Hun gezichten hoefde ik niet te zien.

Nog één stapje. En daarna nog een. En nog een, terwijl het

water razendsnel onder me door joeg. Waar ging het toch allemaal heen?

Ik wilde er niet aan denken hoe koud het was. Het enige waarop ik me concentreerde, was de andere kant bereiken. Eindelijk raakte mijn linkerhand iets hards, iets wat niet schommelde. Het was de houten paal aan de overkant.

De kinderen achter me juichten.

Ik beefde licht, maar ik draaide me toch om met mijn vuist in de lucht. Vervolgens vormde ik met mijn handen een toeter en riep ik: 'Nou jij, Destawan!'

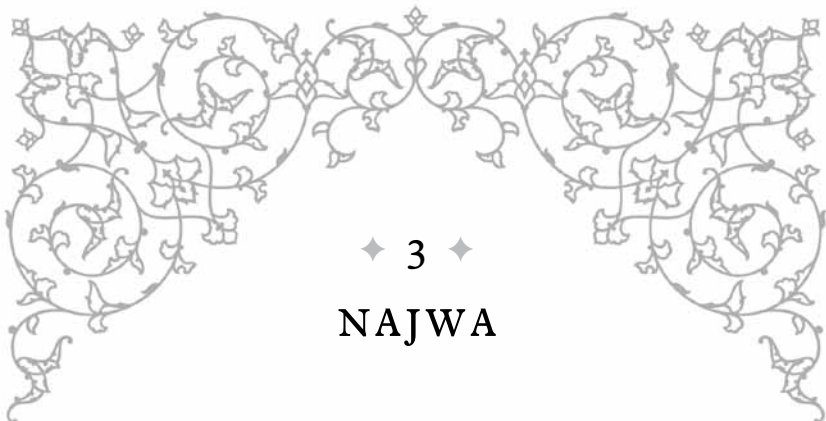
Iedereen lachte toen hij zijn hoofd schudde.

Hij wees naar het dorp en we zagen zes paarden het dorp binnen lopen.

Omdat de bergen nog besneeuwd waren en er dus niets kon worden geogst, waren bezoekers rond deze tijd van het jaar een zeldzaamheid.

Ik rende naar de andere brug om de rivier over te steken, zodat ik ze beter kon bekijken. Ons dorp lag iets boven de rivieroever tegen een helling en de paarden en hun berijders volgden de weg langs de rivier. Een van de ruiters droeg het zwarte vaandel van de vizier van Bagdad. Sinds de nacht waarop mijn oom en tante door djinns vermoord waren, was dit de eerste keer dat de vizier ons dorp bezocht.

Ik voelde me vanbinnen koud worden.

NAJWA

Ik was de laatste die weer naar beneden kwam.

Iedereen stond op het wollen kleed in Faisals curiosakamer. Net als ik hadden de andere leerlingen een bloem of een blad in hun hand.

Ik was de enige die continu door Faisal zelf werd onderwezen, maar de transportlessen waren ook verplicht voor iedereen die niet voorbereid werd op het Korps van Iblis' ogen.

Het zag ernaar uit dat ze allemaal voor het examen geslaagd waren, zodat ze bij andere leraren lessen konden volgen.

Ik zou als enige overblijven.

Atish kwam naar me toe, terwijl hij een rode klaproos voor zijn donkere, intense ogen hield.

Hoewel ik gewend was aan de aanblik van zijn knappe gezicht, zag het er nu opeens vreemd uit, vergeleken met het gezicht van de jongeman die ik zojuist boven had gezien. Voor dat we allemaal voor ons examen vertrokken waren, had Atish beloofd iets moois van boven voor me mee te nemen. Ik had zijn opmerking weggelachen en het gevoel genegeerd dat ik telkens kreeg als hij onze langdurige vriendschap leek te willen inruilen voor meer. Ik had liever gehad dat hij tijdens onze eerste missie niet aan me had gedacht. De klaproos in zijn handen was even rood als de bloeddruppels op mijn vingertoppen. Aarzelend nam ik hem aan.

‘Voor jou,’ zei hij.

Ik knikte om hem te bedanken en veegde het bloed af aan de bloemblaadjes, waar het niet opviel.

‘Waar heb je die bloem vandaan, Najwa?’ Faisals diepe stem dreunde door het lokaal.

‘De rode of de roze?’ vroeg ik. Ik hield beide omhoog, maar met de roos was ik voorzichtiger. Hij mocht dan mooi zijn, maar stekelig was hij ook!

Faisal gebaarde dat ik de bloemen naar hem moest brengen.

Terwijl ik tussen de andere leerlingen door liep, viel mijn blik op Shirin.

Ze rook aan haar bloem, die op een distel leek. Toen haar neus de plant raakte, trok ze hem haastig terug en wreef ze over de gevoelige plek.

Toen ik bij Faisal aankwam, stak hij zijn hand uit.

Ik gaf hem beide bloemen.

De klapproos gaf hij meteen terug, maar bij de andere bloem duwde hij de blaadjes opzij, zodat hij de meeldraden kon bestuderen. ‘Waar heb je die vandaan?’

Gewoonlijk trok Faisal niet zo’n zuur gezicht. Hij was mijn lieve en vaak excentrieke oom, die meestal niets om bloemen en dergelijke gaf.

‘Geplukt van een rozenstruik.’

Met een zucht van ergernis stapte hij op zijn korte benen naar zijn boekenkast. Daar liet hij zijn vingers over de ruggen van de boeken glijden.

Het was zo opvallend om hem zo aangedaan te zien, dat de hele klas stil werd.

Zodra hij het boek dat hij zocht had gevonden, pakte hij het van de plank en begon erin te bladeren. Daarna keek hij op naar de klas. ‘Jullie zijn geslaagd, dus wat doen jullie hier nog?’

Zelfs voor Faisals doen was dit gedrag vreemd, maar iedereen vertrok zonder iets te vragen.

Ik boog me zo dicht naar hem toe als ik durfde en zag dat hij een dagboek met tekeningen van bogen, bloemen, Arabische

kalligrafie en een paar plattegronden van gebouwen doorbladerde. Hij stopte bij een illustratie die overeenkwam met de door mij meegebrachte meerkleurige roos.

‘Najwa, die bloem kan slechts uit één tuin komen,’ zei Faisal. Hij schraapte zijn keel en reikte me het boek aan. Met zijn hoofd schuin keek hij me fronsend aan.

Al die tijd was zijn blik op mij gericht. Het was alsof hij me bestudeerde, alsof hij probeerde uit te vinden of hij iets bij mij herkende waarover hij ooit in een van zijn boeken had gelezen.

Blozend schuifelde ik met mijn voeten. ‘Welke tuin?’ vroeg ik.

‘Janna’s tuin,’ antwoordde Faisal. Met een klap sloot hij het boek, waarna hij aan de bloem rook. ‘De overleden vrouw van de vorige kalief.’

Dat betekende dat ik in het paleis in Bagdad was geweest. Alleen was niemand in staat zich daarheen te wensen. Na het begin van de oorlog waren daar krachtige djinn werende schilden geplaatst. Toch was ik er geweest, de bloem vormde daarvan het bewijs.

Ik was voorbij de djinn werende schilden gekomen. Zelfs de korpsleden waren daar tot nu toe niet in geslaagd!

‘Ben ik in het paleis geweest?’ Ik kon mijn verrassing niet verbergen.

‘Je bent de djinn werende schilden gepasseerd, Najwa.’ Vreemd genoeg klonk hij teleurgesteld. Het was toch niet verboden naar het paleis te gaan? Het was alleen onmogelijk om er te komen.

‘Volg mij,’ zei hij, waarna hij met de roos in zijn hand de curiosakamer verliet.

Ik volgde hem de gang in, naar zijn kleine werkkamer. Het was er net zo weelderig als in de huizen van mensen. De stenen vloer was bedekt met overlappende vloerkleden, en olielampen wierpen een gouden glans op de muren.

Faisal was een magiër, wat betekende dat hij beschikte over een ongewoon sterke wenskracht. Dat kwam slechts enkele

keren per generatie voor. Ook was hij het hoofd van het Korps van Iblis' ogen en dus verantwoordelijk voor het opleiden van magiërs en aankomende korpsleden.

Ik was weliswaar geen magiër, maar in mijn jaar was ik wel de enige die klaargestoomd werd voor het korps. Toen ik op een keer treurde omdat ik geen magiër was, legde Faisal me uit dat het niet zijn wenskracht was die hem tot zo'n goede observator maakte, maar zijn liefde voor mensen.

Hij wist hoe de geest van mensen werkte en wat hen dreef. Hij begreep hun verhalen, hun geloof en hun bijgeloof. Maar bovenal begreep hij waarom ze bleven proberen onze tunnels te betreden. Net als djinns wilden ze veilig zijn, alleen dachten zij dat ze daarvoor rijkdom en macht moesten vergaren. Ze wilden zowel onze edelstenen als onze wensen.

Faisal ging in kleermakerszit op een kleed zitten en verzocht mij tegenover hem plaats te nemen.

Ik gehoorzaamde en stopte mijn rok onder mijn knieën. Het voelde alsof de vloer heel diep onder mij was. Hoe hard ik mijn vinger ook in het kleed duwde, de stenen kon ik niet voelen.

'Mijn kleine Najwa,' zei Faisal met een zucht.

Ik kromp ineen. Zo klein was ik tenslotte niet meer.

'Ik wist wel dat als iemand voorbij de djinn werende schilden zou weten te komen, jij dat zou zijn. Dat is ook een van de redenen waarom ik juist jou voor het korps aan het opleiden ben. Welke wens heb je gebruikt om het paleis binnen te komen?'

'Dat weet ik niet,' begon ik. Weer streek ik over het geweven kleed, waarop twee vogels in een gele boom zaten. Boven waren de bomen niet zo vaal geweest. Ze hadden nog meer geglansd dan smaragden. 'Het was niet mijn bedoeling daarheen te gaan. Het spijt me.'

'Ik ben niet boos op je. Welke woorden heb je gebruikt?'

'Ik wenste dat ik naar de mooiste tuin zou gaan.' Omdat ik hem niet durfde aan te kijken, prikte ik in een groene plek op het kleed.